

Vergaderjaar 1987–1988

20 603

Uitbreiding van de fiscale jurisdictie tot het Nederlandse deel van het continentaal plat alsmede nadere omschrijving van het begrip vaste inrichting

B

ADVIES RAAD VAN STATE

Aan de Koningin

's-Gravenhage, 24 februari 1988

Bij Kabinetsmissive van 27 juli 1987, nr. 2, heeft Uwe Majesteit op voordracht van de Staatssecretaris van Financiën, bij de Raad van State ter overweging aanhangig gemaakt een voorstel van wet met memorie van toelichting tot uitbreiding van de fiscale jurisdictie tot het Nederlandse deel van het continentaal plat alsmede nadere omschrijving van het begrip vaste inrichting.

1. De Raad van State constateert dat een uitbreiding van de jurisdictie, zoals thans voorgesteld, reeds mogelijk is sinds de inwerkingtreding voor Nederland op 20 maart 1966 van het Verdrag van Genève van 1958 inzake het continentaal plateau (Trb. 1959, 126). Uit het als bijlage bij de memorie van toelichting gevoegde rapport van de interdepartementale werkgroep, die de aan het wetsvoorstel ten grondslag liggende studie heeft verricht, blijkt dat reeds in het begin van de jaren zeventig voorstellen op dit gebied zijn uitgewerkt welke evenwel de Staten-Generaal niet hebben bereikt. De Raad is van oordeel dat in de memorie van toelichting zou dienen te worden aangegeven om welke redenen dit wetsvoorstel niet eerder tot is stand gekomen.

2. Voorgesteld wordt de uitbreiding van de Nederlandse fiscale jurisdictie

NADER RAPPORT

Aan de Koningin

's-Gravenhage, 6 juni 1988

Blijkens de mededeling van de Directeur van Uw kabinet van 27 juli 1987, nr. 2, machtigde Uwe Majesteit de Raad van State, zijn advies betreffende het bovenvermelde voorstel van wet rechtstreeks aan mij te doen toekomen. Dit advies, gedateerd 24 februari 1988, nr. WO6.87 0333, moge ik U hierbij aanbieden.

1. De Raad van State is van oordeel dat in de memorie van toelichting zou dienen te worden aangegeven, om welke redenen dit wetsvoorstel niet eerder tot stand is gekomen, waar de uitbreiding van de fiscale jurisdictie tot het Nederlandse deel van het continentaal plat reeds mogelijk is sinds 1966.

Gehoorgevend aan de wens van de Raad heb ik de memorie van toelichting aangevuld.

2. De Raad acht het voor de weging van de ten aanzien van de

tot het plat te beperken tot de inkomstenbelasting, de loonbelasting en de vennootschapsbelasting. In de memorie van toelichting worden daarvoor verschillende redenen aangevoerd. Als zodanige reden wordt voor wat betreft de kostprijsverhogende belastingen onder meer de omstandigheid vermeld, dat uitbreiding tot die belastingen, voor zover deze al effectief zou zijn, zou leiden tot aanzienlijke uitvoeringsproblemen en nadere regelgeving. Voor wat onder meer de vermogensbelasting betreft wordt als reden vermeld dat aan zulk een uitbreiding weinig behoefte zou bestaan en dat ook andere landen zich bij de uitbreiding van hun fiscale jurisdictie veelal beperken tot de inkomstenbelasting, de loonbelasting en de vennootschapsbelasting.

De Raad acht het voor de weging van de ten aanzien van de kostprijsverhogende belastingen aangevende argumenten van belang, dat in de toelichting aandacht wordt besteed aan de vraag welke gevolgen – ook budgettaire – optreden indien ook voor de heffing van die belastingen het continentaal plat onder het begrip Rijk wordt gebracht. Aan de hand van de bestaande situatie moet, naar het de Raad voorkomt, in deze gemakkelijk duidelijkheid zijn te verschaffen.

Voor wat de vermogensbelasting betreft is de Raad van oordeel dat de redengeving juist is, voor zover daarin wordt gewezen op de geringe behoefte aan de uitbreiding tot die belasting. De vermelding van het feit dat de andere landen die fiscale jurisdictie uitoefenen op het continentaal plat zich veelal ook beperken tot de loon-, inkomsten- en vennootschapsbelasting verdient echter enige nuancering. In de eerste plaats zij erop gewezen dat in de meeste andere landen geen vermogensbelasting wordt geheven. In de tweede plaats verdient aandacht dat, naar uit het als bijlage bij de memorie van toelichting gevoegde rapport blijkt, van de weinige landen waar een vermogensbelasting wordt geheven, althans in de Bondsrepubliek Duitsland, in Denemarken en in Noorwegen de vermogensbelasting wel in de uitbreiding van de jurisdictie is begrepen. Indien het in die landen gaat om een vermogensbelasting welke van lichamen wordt geheven en dus het belang van een uitbreiding die ook voor die belasting geldt groter zou zijn, dan ware dit in de memorie van toelichting te vermelden.

kostprijsverhogende belastingen aangegeven argumenten van belang, dat in de toelichting aandacht wordt besteed aan de vraag welke gevolgen – ook budgettaire – optreden indien ook voor de heffing van die belastingen het continentaal plat onder het begrip Rijk wordt gebracht.

Gehoorgevend aan de wens van de Raad, heb ik in de memorie van toelichting aangegeven dat, zo een uitbreiding van de fiscale jurisdictie tot kostprijsverhogende belastingen al mogelijk zou zijn op basis van het Communautaire recht, het budgettaire belang hiervan niet opweegt tegen de lastenverzwaring voor het bedrijfsleven en de belastingdienst die daardoor zou ontstaan.

Naar aanleiding van de overweging van de Raad met betrekking tot het niet uitbreiden van de fiscale jurisdictie tot de vermogensbelasting en het beleid van andere landen in dit opzicht merk ik het volgende op. Zowel in de Bondsrepubliek Duitsland als in Noorwegen wordt ook van lichamen een vermogensbelasting geheven. In Denemarken is dat niet het geval. Voor de eerstgenoemde landen is het belang van een dergelijke uitbreiding dus aanzienlijk groter dan voor Nederland dat uitsluitend een vermogensbelasting voor natuurlijke personen kent. Aan het verzoek van de Raad om dit aspect in de memorie van toelichting te vermelden, heb ik voldaan.

3. Het begrip vaste inrichting, zoals dat is omschreven in de voorgestelde nieuwe leden 5 en volgende van artikel 48 van de Wet op de inkomstenbelasting 1964, wijkt op een belangrijk punt af van het voorstel van de hiervóór bedoelde werkgroep. De werkgroep, die overigens evenals de bewindsman van oordeel is dat op het continentaal plat hetzelfde begrip vaste inrichting dient te gelden als op het vaste land, staat geen wijziging voor van het thans geldende, in artikel 48, vierde lid, vermelde begrip vaste inrichting (en vaste vertegenwoordiger). De werkgroep wenst slechts een zodanige wijziging van laatstgenoemd artikellid, dat vast komt te staan dat de winst verkregen met de verkoop van een opsporings- of winningsvergunning in Nederland belastbaar is.

De bewindsman heeft dit advies echter niet gevolgd en stelt voor, zulks in afwijking van het bestaande artikel 48, vierde lid, in de voorgestelde nieuwe leden 5 en volgende een uitvoerige omschrijving van het begrip vaste inrichting op te nemen. Daarbij is voor een deel aansluiting gezocht bij de omschrijving, zoals die in het OESO-modelverdrag is opgenomen. Ziet de Raad het goed, dan houdt dit onderdeel van het voorstel geen ingrijpende wijziging van de huidige situatie in. Dit is echter wel het geval met de voorgestelde aanvulling, inhoudende dat ondernemingsactiviteiten hier te lande van buitenlandse ondernemers – natuurlijke personen en lichamen – welke gedurende een aaneengesloten periode van tenminste 30 dagen duren, in ieder geval worden bestempeld tot een vaste inrichting. Voor de beoordeling van de betekenis van deze aanvulling is het goed te bedenken dat de voorgestelde omschrijving van het begrip vaste inrichting niet alleen met betrekking tot mijnbouwactiviteiten op het continentaal plat zal gelden, maar voor alle ondernemersactiviteiten, ook buiten de mijnbouw en ook op het vaste land. De werkgroep ziet geen aanleiding in de Nederlandse situatie voor een algemene uitbreiding van het fiscale aangrijpingspunt, zoals met bedoelde aanvulling zou plaatsvinden. Zij wijst erop dat zulk een – overigens in verschillende landen geëffectueerde – uitbreiding uitvoeringstechnisch grote bezwaren zou kunnen hebben, omdat ondernemers c.q. ondernemingen die kortstondige activiteiten in ons land verrichten alsdan voor de belastingheffing beschreven moeten worden.

3. De Raad merkt op dat naar zijn indruk de opneming in de Nederlandse fiscale wetgeving van de uitgebreide omschrijving van het begrip vaste inrichting zoals die in het OESO-modelverdrag is vastgelegd, geen ingrijpende wijziging van de huidige situatie inhoudt. Dit is echter, aldus de Raad, wel het geval met de in artikel 48, zesde lid, onderdeel g, van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 voorgestelde aanvulling. Hij merkt daarbij op dat het goed is te bedenken dat die omschrijving niet alleen zal gelden voor mijnbouwactiviteiten op het continentaal plat, maar voor alle ondernemersactiviteiten, ook op het vaste land. De Raad acht het vervolgens problematisch of bij kleinere activiteiten het fiscale belang opweegt tegen de administratieve lasten voor ondernemers en belastingdienst. Hij is op basis van de in de toelichting verstrekte gegevens niet overtuigd van de juistheid van het wetsvoorstel voor zover de daarin voorziene uitbreiding van het begrip vaste inrichting ook activiteiten op het vaste land betreft. In dat verband wijst de Raad erop dat in de met Canada gesloten overeenkomst tot het vermijden van dubbele belasting de uitbreiding beperkt blijft tot werkzaamheden buitengaats.

Allereerst merk ik op dat ik de mening van de Raad deel dat het overnemen van de omschrijving van het begrip vaste inrichting uit het OESO-modelverdrag geen ingrijpende wijziging in de huidige situatie brengt. Met betrekking tot de voorgestelde aanvulling is weliswaar sprake van een wijziging ten opzichte van de huidige situatie, maar daarbij dient het volgende te worden bedacht.

Zoals de Raad ook zelf aangeeft zal de aanvulling op het begrip vaste inrichting in verband met de door ons land gesloten belastingverdragen slechts in een beperkt aantal gevallen effect hebben. De door de Raad genoemde administratieve belasting blijft dus beperkt tot een kleine groep bedrijven. Daarbij worden deze bedrijven door de voorgestelde maatregel op eenzelfde manier hier te lande in de belastingheffing betrokken als in Nederland gevestigde bedrijven die soortgelijke werkzaamheden ontplooiën, waardoor het concurrentienadeel voor Nederlandse bedrijven wordt weggenomen. Gelet op deze aspecten acht ik de administratieve belasting alleszins gerechtvaardigd. Voor de belastingdienst zal toepassing van de voorgestelde maatregelen wel tot enige toename

Voorts zou die uitbreiding een zware administratieve belasting kunnen vormen voor de desbetreffende buitenlandse ondernemers. Ook meent de werkgroep dat in internationale verhoudingen een dergelijke algemene uitbreiding op grote weerstanden zou kunnen stuiten.

Met betrekking tot deze argumentatie, welke in de memorie van toelichting wordt aangehaald, merkt de bewindsman in die memorie op dat hij erkent dat de uitvoering van de belastingwet door bedoelde aanvulling wordt verzaamd, doch niet dat deze uitbreiding een zware administratieve belasting voor de desbetreffende ondernemers zou betekenen. In het algemeen zou zij voor het bedrijfsleven nauwelijks tot een verzwaring van betekenis van de administratieve lasten leiden.

De Raad vermoedt dat de in de memorie van toelichting aangevoerde redenen voor de nadere omschrijving van het vaste-inrichtingsbegrip met name zijn ontleend aan de situatie in de mijnbouw op het continentaal plat. De uitgebreide omschrijving zal echter ook van toepassing zijn op kleinere activiteiten, bijvoorbeeld die van een buitenlands schildersbedrijf dat even over de grens in Nederland langer dan 30 dagen een werk uitvoert. Dat bedrijf zal niet alleen met de betaling van inkomstenbelasting of vennootschapsbelasting, maar ook met verplichtingen voor de loonbelasting kunnen worden geconfronteerd. De problemen waarvoor de toepassing van het nieuwe zesde lid, onderdeel g, in samenhang, voor de vennootschapsbelasting, met het voorgestelde nieuwe vierde lid van artikel 17 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969, ook de belastingdienst zal kunnen plaatsnemen, lijken niet gering. In dit verband zij gewezen op de moeilijkheden welke zich, naar de Raad verwacht, zullen kunnen voordoen bij de beantwoording van de vraag of van een in aanmerking te nemen onderbreking van werkzaamheden sprake is. De Raad ziet in dat in de te dezen meest waarschijnlijke situatie, dat het om een Duits of Belgisch bedrijf zou gaan, de voorgestelde aanvulling wellicht in feite geen effect zal hebben, omdat de met de desbetreffende landen gesloten belastingverdragen zich daartegen verzetten. Rekening moet echter worden gehouden met de mogelijkheid dat dit in sommige gevallen anders zal zijn. In die gevallen lijkt het problematisch of

van de werkdruk leiden, maar gelet op het beperkte aantal gevallen waar het hier om gaat, zal dit geen onoverkomelijke problemen opleveren. Overigens zal in bepaalde gevallen de taak van de belastingdienst worden verlicht. Anders dan onder de huidige wetgeving behoeft niet altijd sprake te zijn van een (door de belastingdienst aannemelijk te maken) duurzame inrichting, maar vloeit de belastingplicht in bepaalde gevallen reeds voort uit een korte waarneembare periode waarin ondernemingsactiviteiten worden ontplooid.

Een verschillend fiscaal aangrijpingspunt voor plat land, waar kennelijk de voorkeur van de Raad naar uitgaat, zou leiden tot een verschil in belastingheffing tussen ondernemers die werkzaamheden verrichten op het plat en ondernemers die vergelijkbare werkzaamheden verrichten op het land. Naar mijn indruk doen zich op het plat niet zodanige omstandigheden voor, dat zulk een andere benadering, met als gevolg een ongelijke belastingheffing over winst behaald met gelijksoortige werkzaamheden, is gewenst. Het door de Raad in dit verband gemoreerde verdrag met Canada tot het vermijden van dubbele belasting beperkt inderdaad de toepassing van het verruimde fiscale aangrijpingspunt tot werkzaamheden buitengaats. Hierbij dient bedacht te worden dat ik, zoals ik in de memorie van toelichting reeds heb aangegeven, de aanvulling van het begrip vaste inrichting onder verdragen in beginsel niet nodig acht. Onder bepaalde omstandigheden zou echter met die aanvulling in het kader van onderhandelingen kunnen worden ingestemd. Hierna zal ik nader ingaan op het verdragsbeleid in dezen.

het fiscale belang voor de schatkist opweegt tegen de administratieve last voor de betrokken ondernemers en voor de belastingdienst. De Raad is op basis van de in de toelichting verstrekte gegevens niet overtuigd van de juistheid van het wetsvoorstel, voor zover de daarin voorziene uitbreiding van het begrip vaste inrichting ook activiteiten op het vaste land betreft. In dit verband zij erop gewezen dat in de met Canada gesloten overeenkomst tot het vermijden van dubbele belasting van 27 mei 1986 (Trb. 65), waarvan ook in de memorie van toelichting sprake is, de uitbreiding beperkt blijft tot werkzaamheden buitengaats.

4. Het is de Raad niet duidelijk hoe de motivering van de voorgestelde uitbreiding van het begrip vaste inrichting zich verhoudt tot de uiteenzetting welke de bewindsman in zijn aan de Voorzitter van de Tweede Kamer gezonden notitie van 3 december 1987 over het algemene fiscale verdragsbeleid (Kamerstukken II 1987/88, 20 365, nrs. 1-2) heeft gegeven omtrent de problemen die zich kunnen voordoen in de relatie tot ontwikkelingslanden. Die landen wenselijk, aldus de notitie, de belastingheffing over de winst van buitenlandse ondernemingen eerder te laten aangrijpen dan tussen ontwikkelde landen gebruikelijk is. In dit verband wordt voor bouwwerkzaamheden een door ontwikkelingslanden gewenste termijn van drie tot zes maanden genoemd. De in het wetsvoorstel vermelde termijn van 30 dagen is aanzienlijk korter. De vraag komt dan ook op of de door de bewindsman wenselijk geachte regeling op dit punt andere landen en met name ontwikkelingslanden niet tot voorbeeld zal gaan dienen waardoor de door de bewindsman bedoelde problematiek zou kunnen worden verzwaard. Indien met de voorgestelde uitbreiding mede wordt beoogd de Nederlandse positie bij onderhandelingen over belastingverdragen te versterken, dan rijst bij de Raad de vraag of het wenselijk is om – eveneens in afwijking van het standpunt van de meergenoemde werkgroep – in onze wetgeving overigens de omschrijving van het begrip vaste inrichting van het OESO-modelverdrag over te nemen. Dat Nederland als uitgangspunt voor zijn verdragsbeleid in de laatste decennia zoveel mogelijk het OESO-model gebruikt (blijkens de hiervoor genoemde notitie, bladzijde 11), maakt het naar

4. Naar aanleiding van de vraag van de Raad hoe de motivering van de voorgestelde uitbreiding van het begrip vaste inrichting zich verhoudt tot de uiteenzetting in de notitie Algemeen fiscaal verdragsbeleid (Kamerstukken II, vergaderjaar 1987-1988, 20 365, nrs. 1-2) omtrent de problemen die zich kunnen voordoen in de relatie tot ontwikkelingslanden, merk ik het volgende op:

Zoals ik hiervoor en in de memorie van toelichting heb aangegeven, acht ik de aanvulling van het begrip vaste inrichting onder verdragen in beginsel niet nodig. Ook in verdragsrelaties met ontwikkelingslanden blijft het Nederlandse beleid erop gericht uit te gaan van de begripsomschrijving in het OESO-modelverdrag. Zoals in de hiervoor genoemde beleidsnotitie is benadrukt, geeft het thans voorliggende voorstel tot uitbreiding van dit begrip onder de Nederlandse nationale wetgeving dan ook geen aanleiding het verdragsbeleid te dezer zake te herzien.

De Raad vraagt vervolgens of, indien met de voorgestelde uitbreiding van het begrip vaste inrichting mede wordt beoogd de Nederlandse positie bij verdragsonderhandelingen te versterken, het wel wenselijk is om in de Nederlandse wetgeving overigens de begripsomschrijving van het OESO-modelverdrag over te nemen.

Naar aanleiding van deze vraag merk ik op, dat ik het om de volgende redenen wenselijk acht overigens de omschrijving uit het OESO-modelverdrag in de nationale wetgeving over te nemen. Het begrip vaste inrichting is in de huidige wetgeving niet of nauwelijks omschreven, zodat sprake is van enige onduidelijkheid over de precieze inhoud van dat begrip. De

het oordeel van de Raad niet vanzelfsprekend dat dat model ook uitgangspunt moet zijn voor het wetgevingsbeleid.

5. De Raad is van mening dat bij de mededeling in de memorie van toelichting (bladzijde 7), dat de uitbreiding van de Nederlandse fiscale jurisdictie tot het Nederlandse deel van het continentale plat kan worden gebaseerd op het Verdrag van Genève van 1958, ware te vermelden dat de volgens dat verdrag bestaande soevereine rechten met betrekking tot de exploratie en exploitatie van natuurlijke rijkdommen exclusief zijn en dat onder deze soevereine rechten het recht tot belastingheffing is begrepen. Tevens ware bij de mededeling dat de grenzen van het aan Nederland toekomende deel van het continentale plat nader zijn overeengekomen in verdragen met het Verenigd Koninkrijk en met de Bondsrepubliek Duitsland te vermelden dat met België tot dusverre geen grensregeling is vastgesteld.

6. In de memorie van toelichting (bladzijde 8) wordt opgemerkt dat, zo het op grond van ontwikkelingen in het internationale recht mogelijk wordt om ook voor andere aangelegenheden dan de exploratie en exploitatie van natuurlijke rijkdommen van het continentaal plat soevereine rechten op het plat uit te oefenen, zal worden gezien of de fiscale wetgeving daaraan moet worden aangepast. Te vermelden ware of hierbij wordt gedacht aan de ontwikkelingen welke mogelijk zijn als gevolg van het op 9 december 1982 tot stand gekomen doch voor Nederland nog niet in werking getreden verdrag van de Verenigde Naties inzake het recht van de zee, het zogenaamde Verdrag van Montego Bay. Dat verdrag houdt een aanzienlijke uitbreiding in van de rechten en de rechtsmacht van de kuststaten. Daardoor zouden soevereine rechten over alle econo-

omschrijving uit het OESO-modelverdrag schept meer duidelijkheid. Het begrip vaste inrichting zoals omschreven in het OESO-modelverdrag, is voorts internationaal gangbaar en heeft in de praktijk zijn goede bruikbaarheid bewezen. Ten slotte kunnen in de uitvoeringspraktijk verschillen in toepassing op dit punt tussen de nationale wetgeving en de Nederlandse belastingverdragen, welke laatsten immers voor het overgrote deel op het OESO-modelverdrag zijn gebaseerd, worden vermeden door in de nationale wetgeving een in beginsel gelijk begrip te hanteren.

5. Naar aanleiding van de wens van de Raad om in de memorie van toelichting te vermelden dat de volgens het Verdrag van Genève bestaande soevereine rechten exclusief zijn en dat daaronder tevens het recht tot belastingheffing is begrepen, heb ik de memorie van toelichting in deze zin aangevuld.

Voorts heb ik in de memorie van toelichting aangegeven dat met België ter zake van de afbakening van het continentaal plat bij briefwisseling een regeling tot stand is gebracht.

6. De Raad verzoekt in de memorie van toelichting te vermelden of, bij de mededeling dat zo het op grond van ontwikkelingen in het internationale recht mogelijk wordt om ook voor andere aangelegenheden dan de exploratie en exploitatie van natuurlijke rijkdommen van het continentaal plat soevereine rechten op het plat uit te oefenen, zal worden gezien of de fiscale wetgeving daaraan moet worden aangepast, is gedacht aan het zogenaamde Verdrag van Montego Bay.

Deze vraag van de Raad geeft mij aanleiding om de bedoelde passage in de memorie van toelichting te preciseren. Terecht verwijst de Raad naar het in 1982 te Montego Bay (Jamaica) tot stand gekomen VN-verdrag inzake het recht van de zee. Dit verdrag omschrijft in de artikelen 55 t/m 60 de rechten en verplichtingen van kuststaten in de

mische activiteiten op het Nederlandse deel van het continentaal plat kunnen worden uitgeoefend.

door hen in te stellen zgn. exclusieve economische zone, een gebied dat zich tot een maximale breedte van 200 zeemijl uitstrekt vanaf de kust. De bevoegdheden van kuststaten houden kort gezegd in soevereine rechten over alle natuurlijke rijkdommen in deze zone en met betrekking tot andere economische gebruiken, zoals de opwekking van energie uit water, stromingen en wind. Ook heeft de kuststaat rechtsmacht met betrekking tot de oprichting van kunstmatige installaties en eilanden, wetenschappelijk zee-onderzoek en de bescherming en instandhouding van het mariene milieu. De traditionele vrijheden van de volle zee, zoals die van de scheepvaart, worden door dit regime niet aangetast.

Intussen moet op grond van de ontwikkelingen met betrekking tot het zeerecht, zoals deze onder andere blijken uit de statenpraktijk, uit de totstandkoming van bedoeld verdrag en uit uitspraken van het Internationaal Gerechtshof worden aangenomen dat de instelling van een dergelijke zone niet afhankelijk is van de inwerkingtreding van bedoeld verdrag.

Over de vraag of instelling van een dergelijke zone voor Nederland wenselijk zou zijn is onlangs door een ambtelijke werkgroep rapport uitgebracht. Dit rapport is ter kennisneming toegezonden aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal. Voorts is de Raad van de Waterstaat/Noordzeecommissie gevraagd zijn visie op het rapport te geven. Na ontvangst daarvan zal de Regering haar standpunt ter zake bepalen.

De memorie van toelichting heb ik met inachtneming van het bovenstaande aangepast.

7. In de memorie van toelichting (bladzijde 19) wordt met betrekking tot de wenselijkheid en mogelijkheid van toepassing van de sociale verzekeringswetten op het gebied van de werknemersverzekeringen ten aanzien van de werknemers op het continentaal plat opgemerkt dat een oordeel daarover nog niet is te geven. De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid heeft, aldus de memorie van toelichting, een standpunt in voorbereiding. De Raad acht het van belang dat dit standpunt op korte termijn wordt bepaald, opdat daarmee – zo nodig – bij de parlementaire behandeling van het onderhavige voorstel rekening kan worden gehouden.

7. De Raad acht het van belang dat het standpunt van de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid over de wenselijkheid en mogelijkheid van toepassing van de sociale verzekeringswetten op het gebied van de werknemersverzekeringen voor werknemers op het continentaal plat op korte termijn wordt bepaald, opdat daarmee – zo nodig – bij de parlementaire behandeling van het onderhavige voorstel rekening kan worden gehouden.

Naar aanleiding van deze opmerking van het college merk ik het volgende op. In de beleidsnota over een structurele herziening van de kring van verzekerden voor de volksverzekeringen (Kamerstukken II, vergader-

jaar 1985–1986, 19 615, nr. 1) is het standpunt ingenomen dat een regeling van de sociale verzekeringspositie voor de off-shore-werknemers noodzakelijk wordt geacht. Gelet evenwel op het internationale karakter van de arbeidsverhoudingen op het continentaal plat kan slechts een internationale regeling tussen alle bij het Noordzee-plateau betrokken landen een oplossing bieden. Dit standpunt in aanmerking nemende moet ervan worden uitgegaan, dat eerst op langere termijn door middel van bedoelde internationale regeling zal kunnen worden voorzien in de sociale zekerheid van alle off shore-werknemers op het Noordzee-plateau. Dat betekent, dat voor de tussentijd op andere wijze naar – met name nationale – regeling van deze problematiek moet worden gestreefd. In dit verband kan worden gedacht aan de in voorbereiding zijnde wettelijke regeling voor de arbeidsrechtelijke rechtpositie van de off shore-werknemers op het Nederlandse deel van het continentaal plat. Daarin zou een voorlopige regeling ter voorziening in een beperkte noodzakelijke sociale zekerheid van de betreffende werknemers kunnen worden opgenomen. Over de inhoud van bedoelde wettelijke regeling is thans advies gevraagd aan de Stichting van de Arbeid.

8. In de memorie van toelichting (bladzijde 20) wordt opgemerkt dat door de invoering van de voorgestelde maatregelen de belastingopbrengst zal stijgen met een bedrag van ongeveer 25 miljoen gulden per jaar. In het als bijlage bij de memorie van toelichting verstrekte overzicht van de financiële gevolgen voor de rijksbegroting ware dit bedrag eveneens te vermelden.

9. Voor een redactionele kanttekening moge het college verwijzen naar de bij het advies behorende bijlage.

8. Op verzoek van de Raad heb ik in het overzicht van de financiële gevolgen voor de rijksbegroting het in de memorie van toelichting vermelde bedrag van ongeveer 25 miljoen gulden per jaar opgenomen.

9. Met de door de Raad in de bijlage van het advies gemaakte kanttekening is rekening gehouden. Van deze gelegenheid heb ik tevens gebruik gemaakt om in het voorstel van wet en de memorie van toelichting enkele kleine wijzigingen aan te brengen.

In de eerste plaats stel ik uit een oogpunt van gelijke systematiek binnen de Wet op de inkomstenbelasting 1964 voor, om de begrippen vaste inrichting en vaste vertegenwoordiger in artikel 29a van die wet in overeenstemming te brengen met de in (het oorspronkelijke) onderdeel

A.3. van dit voorstel gegeven omschrijving van die begrippen. Hiertoe is in Artikel II, onder vernummering van de onderdelen A.1. tot en met A.3. tot B.1. tot en met B.3., een nieuw onderdeel A ingevoegd.

In de tweede plaats wordt een taalkundige verbetering in Artikel V (Artikel 17, vierde lid, van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969) aangebracht. Naar mijn mening verdient het de voorkeur om te spreken van de duur van de werkzaamheden die in totaal een periode van ten minste 30 dagen bedraagt in plaats van «de werkzaamheden die in totaal een periode van ten minste 30 dagen te boven gaan». Voorts is in dit artikel de verwijzing naar het wetsvoorstel «Herziening van de deelnemingsvrijstelling in de vennootschapsbelasting» ter zake van het begrip verbonden lichaam aangepast, nu dit voorstel van wet bij nota van wijziging is gewijzigd.

Voorts is de memorie van toelichting op drie plaatsen aangepast.

De omschrijving van het tijdstip waarop het Verdrag van Genève voor Nederland in werking is getreden, is aangepast.

De mededeling dat het getekende verdrag tot vervanging van het bestaande verdrag met Canada nog niet in werking is getreden, is aangepast omdat dit verdrag op 21 augustus 1987 in werking is getreden.

Ten slotte heb ik, om eventuele vragen naar de status van het commentaar op het OESO-modelverdrag 1977 te voorkomen, in de toelichting aangegeven dat, voor zover in artikel 48 van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 niet wordt afgeweken van de bewoordingen in het OESO-modelverdrag 1977, het commentaar op dat OESO-modelverdrag bij de uitleg van de gegeven omschrijving in betekenis toeneemt.

De Raad van State geeft U in overweging het voorstel van wet te zenden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal, nadat aan het vorenstaande aandacht zal zijn geschonken.

De Vice-President van de Raad van State,
Scholten

Ik veroorloof mij U in overweging te geven, het hierbij gevoegde gewijzigde voorstel van wet en de daarmee in overeenstemming gebrachte, overeenkomstig het vorenstaande, gewijzigde memorie van toelichting aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal te zenden.

De Staatssecretaris van Financiën,
H. E. Koning

**Redactionele kanttekening,
behorende bij het advies nr.
W06.87 0333 van de Raad van
State van 24 februari 1988**

– In de memorie van toelichting
(bladzijde 8) ware bij Vo. (EEG) nr.
2154/84 de vindplaats te vermelden:
PbEG 1984, L 197/1.